groote, reine geluk, dat ik tè heerlijk achtte voor mij, arm meisje, toen je vader mij zeide dat hij mij liefhad en dat het spoedig bruiloft zou zijn. Ik wil mezelf en jou dat alles besparen, omdat de haat te sterk wordt in mijn hart . . . . . Toen kwam er weer een dag. Hoe eenvoudig klinkt dat, hè jongen, toen kwam er weer een dag...? en toch, ... ware die dag toch nooit gekomen. Ware die dag mijn sterfdag geweest!" — „Moeder!" riep Jean.

„Dát was de dag", vervolgde vrouw Vaillan, en lette andermaal niet op den half verschrikten uitroep van Jean, „dát was de dag toen hij, die Jerome, die duivel, in het dorp kwam, die dacht, dat hij alles kon koopen met zijn vervloekte geld. Alles! Ook mij! Hij wist, dat ik verloofd was met je vader en toch naderde hij

DE STRIJD IN HET OOSTEN.

Een stemmings-oorlogsfoto uit het onherbergzame Rusland: om de paarden van drinkwater te kunnen voorzien, heeft men gaten moeten maken in het ijs van een rivier.

„Toen brak de oorlog uit, in het vreeselijke jaar 1870. Je vader ging, Jean. Hij werd opgeroepen en er was niets anders te doen dan eenvoudig te gaan. Hij zou tòch gegaan zijn, want hij was een held, je vader, ofschoon hij maar een daglooner was. Ook Jerome ging, maar ik weet het, Jerome ging omdat hij moest. Want, met al zijn geld, was hij een lafaard, een ellendige lafaard."

„Geregeld ontving ik brieven. Tweemaal, soms driemaal in de week, en ik leefde zijn krijgsmansleven mee. Ik volgde hem in het veld . . . ik zag hem strijden en hoorde zijn: „Vive la France"! Toen was het uit . . . . . Ik ontving geen brief meer, ik hoorde niets meer van mijn held, doch ik vond hem ook niet op de lijsten der gesneuvelden, wat mij in een vreeselijken toestand

STALEN HELMEN IN HET BELGISCHE LEGER.

Evenals in het Engelsche en Fransche leger zijn ook in het Belgische leger thans stalen helmen ingevoerd, die vooral bij den huidigen loopgravenoorlog, waarbij het hoofd vaak alleen zichtbaar is, uitstekende diensten verrichten. De foto links toont een Belgisch soldaat met zijn nieuwen helm op, op den uitkijk in een vooruitgeschoven loopgraaf. Rechts: Een bataillon Belgische soldaten, met hun nieuwe helmen op, begeven zich naar de loopgraven.

mij en trachtte mij te spreken van liefde, mij voor te spiegelen wat het zijn zou, vrouwe Jerome te heeten en de groote boerderij te besturen, bevelen te geven aan talrijke knechts en meiden. Slechts verachting had ik voor hem. Doch hij hield aan. Hield zóólang aan, telkens weer, tot ik besloot het je vader te zeggen, die hem opzocht op zijn eigen erf en, na een hevige woordenwisseling, hem neersloeg. Ach, hij was driftig in dien tijd, mijn goede Gérard. Dat heeft Jerome hem nooit vergeven, Jean, en hij zon op wraak. Hij wilde daarmee blijkbaar wachten tot wij getrouwd waren, wat veertien dagen daarna gebeurde. Hij dacht ons dan beter te kunnen treffen. Een helsche wraak moest het zijn, een wraak die je vader en ook mijn leven vernietigen zou zonder dat hijzelf daarbij in gevaar kwam. Dat is hem gelukt. Volkomen. Je vader is dood en mijn leven vernietigd. Dank dat hem, Jean, dank dat hèm alleen!"

Er was een woeste haat in haar stem.

DE VEELBESPROKEN YSER.

Ook de rivier de Yser is thans buiten haar oevers getreden, waardoor de omliggende landerijen onder water zijn gezet.

bracht. Toen werd jij geboren en ik was blij, o, wat was ik innig blij met jou, jongen.

***

De vrede werd geteekend en ik hoopte, ik verlangde zoo hem terug te hebben en mezelf geborgen te weten onder zijn zorg, hem mèt jou tegemoet te gaan, jou in zijn armen te leggen en zonder woorden hem te zeggen: „Zie, Gérard, je zoon, die geboren werd toen jij je dierbaar leven waagde voor ons schoone Frankrijk." 't Heeft niet zoo mogen zijn, jongen. Elken dag ging ik met jou in mijn armen den langen weg naar het station en elken dag kwamen er nog enkelen terug, de meesten gewond, allen boeren uit den omtrek. En ik bad, elken nacht, dat hij toch komen mocht, dien ik verwachtte en elke nieuwe gang naar het station was een nieuwe teleurstelling voor mij.

Toen kwam hij, Jean.. luister je, jongen?" sprak ze bijna ruw en zij drukte zijn hand.

„Ja moeder," zei Jean met een snik.